

Daniels Bog - Nummer Seksogtres

Afsløringen af den profetiske symfoni: Beseglingstiden, den sene regn og kaldet ud af Babylon

Jeff Pippenger

2024-01-30

Det afsnit, vi betragtede i den foregående artikel, sagde, at „den store udgydelse af Helligånden“ i Åbenbaringens attende kapitel „ikke vil komme, før vi har et oplyst folk, som af erfaring ved, hvad det vil sige at være medarbejdere med Gud.“ Men løftet er, at når „vi har en fuldkommen, helhjetet hengivelse til tjenesten for Kristus, vil Gud anerkende dette ved en udgydelse af sin Ånd uden mål.“ Identifikationen af „den store udgydelse“ forudsætter en mindre udgydelse (en tilmåling).

Den 11. september 2001 steg den mægtige engel i Åbenbaringen atten ned, men »den største del af menigheden« var da, og er stadig, »ikke medarbejdere med Gud«. Mellem den 11. september 2001 og det tidspunkt, hvor Gud konstaterer, at der endelig findes en gruppe, som er nået frem til »fuldstændig, helhjetet indvielse til Kristi tjeneste«, bliver sildigregnen »tilmålet«, de levendes dom finder sted, og dommen begynder med Guds hus.

Åbenbaringens attende kapitel identificerer to stemmer, som Søster White oplyser os om er to kald til menighederne. Den anden stemme (det andet kald) er kaldet ud af Babylon, som finder sted ved den snart kommende søndagslov. Den første stemme kom den 11. september 2001. Udgydelsen af Helligånden, som da begyndte, var „tilmålet“, for Kristus måtte først rense det folk, som Han til sidst ville udgyde Helligånden over „uden mål“, idet Han opløftede dem som et banner i den store jordrystelses time. Denne gruppe måtte renses, før den anden stemme i Åbenbaringens attende kapitel lød, for det er dem, der skal forkynde dette budskab.

Ved den første skuffelse i foråret 1844 blev protestanterne frafaldne protestanter, og de trofaste, som da befandt sig i ventetiden, repræsenterede templet bestående af dem, som tidligere ikke var Guds folk. Den 11. september 2001 steg den mægtige engel i Åbenbaringen atten ned, og det første skridt i renselsen og genoprejsningen af Guds tempel i de sidste dage begyndte, og det begyndte med prøvelsen af laodikeisk adventisme. Den 18. juli 2020 begyndte det andet trin i prøvelsesprocessen. Ved Kristi dåb begyndte processen med at adskille det gamle Israel, idet Kristus da udvalgte de første disciple, som var grundlaget for det kristne tempel, som Han opbyggede i den historie.

Ved begyndelsen af sin tre og et halvt år lange tjeneste rensede Kristus templet, som Han identificerede som „sin Faders hus“, og ved afslutningen af sin tjeneste, da Han havde rensat templet for anden og sidste gang, lød Hans erklæring: „jeres hus lades eder øde.“ Det tidligere pagtsfolk var blevet forbigået, og Hans nye pagtsfolk blev etableret som „Hans Tempel“. Ved søndagsloven vil Syvendedags Adventistkirkens korporative struktur være øde.

„Profeten siger: 'Jeg så en anden engel stige ned fra himlen, som havde stor magt; og jorden blev oplyst af hans herlighed. Og han råbte med vældig røst og sagde: Det store Babylon er faldet, er faldet, og er blevet et tilholdssted for dæmoner' (Åbenbaringen 18:1, 2). Dette er det samme budskab, som blev givet af den anden engel. Babylon er faldet, 'fordi hun gav alle folkeslag at drikke af sin utugts vredes vin' (Åbenbaringen 14:8). Hvad er denne vin?—Hendes falske læresætninger. Hun har givet verden en falsk sabbat i stedet for sabbatten i det fjerde bud, og har gentaget den løgn, som Satan først fortalte Eva i Eden—sjælens naturlige udødelighed. Mange beslægtede vildfarelser har hun udbredt vidt og bredt, idet hun 'lærer menneskebud som læresætninger' (Matthæus 15:9).”

„Da Jesus begyndte sin offentlige tjeneste, rensede Han Templet for dets helligbrøde og vanhelligelse. Blandt de sidste handlinger i Hans tjeneste var den anden renselse af Templet. Således lyder der i det sidste værk til verdens advarsel to særskilte kald til menighederne. Den anden engels budskab er: 'Faldet, faldet er Babylon, den store stad, fordi hun har givet alle folkene at drikke af sin utugts vredes vin' (Åbenbaringen 14,8). Og i det høje råb i den tredje engels budskab høres en røst fra Himmelen sige: 'Drag ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder og ikke få del i hendes plager. Thi hendes synder har nået op til himmelen, og Gud har ihukommet hendes misgerninger' (Åbenbaringen 18,4-5).” Review and Herald, 6. december 1892.

Den første tempelrenselse svarer til den første røst i Åbenbaringen kapitel atten, og den anden røst er det høje råb, som kalder Guds anden hjord ud af Babylon. Versene et til tre blev opfyldt, da New York Citys store bygninger blev kastet ned. Det skete den 11. september 2001, og den første tempelrenselse, eller det første af to kald til menighederne, blev givet. Det første kald begyndte ved Kristi dåb, da Helligånden kom ned fra himlen, og prøven for det gamle Israel begyndte. Den 11. august 1840 blev den første tempelrenselse, eller det første af to kald til menighederne, givet til Millerbevægelsen.

På den tid begyndte den sildige regn og beseglingen af de hundrede og fireogfyre tusind i forbindelse med de afsluttende scener af den undersøgende dom. I disse afsluttende scener fremstilles Kristi værk som hans udslettelse af de trofastes synder fra syndernes bog, eller udslettelsen af de navnkristnes navne fra livets bog. Denne tidsperiode er perioden for den sildige regns stænkning, for Gud vil kun udgyde Helligånden uden mål, når menigheden er ren. Ved søndagsloven vil Helligåndens udgydelse være uden mål.

»Hvad gør I, brødre, i det store forberedelsesværk? De, som forener sig med verden, modtager verdens præg og forbereder sig til dyrets mærke. De, som nærer mistillid til sig selv, som ydmyger sig for Gud og renser deres sjæle ved lydighed mod sandheden, disse modtager det himmelske præg og forbereder sig til Guds segl på deres pander. Når dekretet udgår, og stemplet bliver påtrykt, vil deres karakter forblive ren og pletfri i al evighed.« Testimonies, bind 5, s. 216.

“Helligåndens værk er at overbevise verden om synd, om retfærdighed og om dom. Verden kan kun advares ved at se dem, som tror sandheden, helliggjorte ved sandheden, handle efter høje og hellige principper og i en høj og ophøjet forstand vise skillelinjen mellem dem, der

holder Guds bud, og dem, der træder dem under fode. Åndens helliggørelse tydeliggør forskellen mellem dem, der har Guds segl, og dem, der holder en falsk hviledag. Når prøven kommer, vil det tydeligt blive vist, hvad dyrets mærke er. Det er helligholdelsen af søndagen. De, som efter at have hørt sandheden fortsætter med at betragte denne dag som hellig, bærer underskriften fra syndens menneske, som mente at kunne ændre tider og lov." Bible Training School, 1. december 1903.

Esajas identificerer „østvindens dag“, som han også betegner som „den barske vind“, der holdes tilbage, som det tidspunkt, hvor „målingen“ begynder.

Når den skyder frem, går du i rette med den med måde; han holder sin hårde storm tilbage på østavindens dag. Derfor skal Jakobs misgerning sones, og dette er hele frugten af, at hans synd tages bort: når han gør alle alterets sten som kalksten, der knuses til støv, skal Asjera-pælene og billedstøtterne ikke blive stående. Men den befæstede by skal ligge øde, og boligen være forladt og efterladt som en ørken; dér skal kalven græsse, dér skal den lægge sig og fortære dens grene. Når dens kviste er visnede, skal de brydes af; kvinder kommer og sætter ild på dem; thi det er et folk uden forstand; derfor vil han, som skabte dem, ikke forbarme sig over dem, og han, som dannede dem, vil ikke vise dem nåde. Og det skal ske på den dag, at Herren skal tærskes ud fra Flodens løb til Ægyptens bæk, og I skal samles sammen én for én, Israels børn. Og det skal ske på den dag, at der skal blæses i den store basun, og de skal komme, som var ved at gå fortabt i Assyriens land, og de fordrevne i Ægyptens land, og de skal tilbede Herren på det hellige bjerg i Jerusalem. Esajas 27:6–13.

„Østenvinden“ er den magt, som sænker „Tarshishs skibe“ og bringer dom over Tyrus' skøge. „Østenvinden“ er den magt, som får kongerne til at frygte. „Østenvinden“ er det, som bragte den „forbrændende vind“ over Egypten, der frembragte de syv hungersår, idet Josef og Farao bragte hele verden (Egypten) i trældom, og det var „østenvinden“, som bragte „græshopperne“, der åd alt op under udfrielsen fra Egypten. Islam er „østenvinden“.

Bibelprofetiens reformbevægelser fastslår, at hver reformbevægelse har sit eget særegne tema. Temaet for de et hundrede og fireogfyrre tusindes reformbevægelse er islam. Den 11. september 2001 angreb islam i det tredje ve jorddyret, og George W. Bush, „den anden“, lagde øjeblikkeligt en tilbageholdelse på „østvinden“. Ved denne begivenhed blev, som Søster White optegner, da de store bygninger i New York City styrtet i grus, Åbenbaringen atten, versene et til tre, opfyldt. Disse tre vers repræsenterer den første af to røster i Åbenbaringen kapitel atten. Den anden røst findes i vers fire, og den angiver kaldet ud af Babylon, som begynder ved søndagsloven i De Forenede Stater. Islam i det tredje ve holdes tilbage af de fire engle i Åbenbaringen kapitel syv, mens de et hundrede og fireogfyrre tusinde besegles.

"Herren Gud er en nidkær Gud, og dog bærer Han længe over med sit folks synder og overtrædelser i denne generation. Hvis Guds folk havde vandret i Hans råd, ville Guds værk være gået frem, sandhedens budskaber ville være blevet båret til alle folk, som bor på hele jordens overflade. Havde Guds folk troet Ham og været Hans ords gørere, havde de holdt Hans bud, ville engelen ikke være kommet flyvende gennem himmelen med budskabet til de fire engle, som skulle slippe vindene løs, så de blæste over jorden, råbende: Hold, hold de fire

vinde, så de ikke blæser over jorden, før jeg har beseglet Guds tjenere på deres pander. Men fordi folket er ulydigt, utaknemmeligt, uhelligt, ligesom det gamle Israel var, forlænges tiden, for at alle kan høre det sidste nådesbudskab forkyndt med høj røst. Herrens værk er blevet hindret, beseglingens tid forsinket. Mange har ikke hørt sandheden. Men Herren vil give dem en anledning til at høre og omvende sig, og Guds store værk vil gå fremad." Manuscript Releases, bind 15, 292.

De, der besegles, besegles før søndagsloven, for verden kan kun advares og derfor kaldes ud af Babylon ved at se mænd og kvinder i søndagslovens krise med Guds segl. De hundrede og fireogfyrr tusinds besegling begyndte den 11. september 2001, men beseglingstiden blev forsinket.

Alle profeterne henvender sig til den sidste generation, og dette afsnit henviser direkte til den sidste generation. I denne sidste generation vandrede Guds folk ikke "i Hans råd", og af den grund blev beseglingstiden hindret og forsinket. Den blev forsinket og hindret af dyret fra afgrunden i Åbenbaringen kapitel elleve, som dræbte de to profeter. Dette dyr var på den Franske Revolutions tid ateismen, og det var et forbillede på den ateistiske bevægelse, indført af dem, som indførte "woke-ismen", der nu konfronterer verden, i bevægelsen Future for America, og derefter ophørte Future for America med at vandre i Guds råd og tillod indflydelsen fra dem, som fremmede deres moderne homoseksuelle dagsorden, i forbindelse med andre, som fremmede fastsættelsen af tid, at hindre beseglingstiden.

»Meget af det, som er blevet åbenbaret for mig, trænger sig på i mit sind, og jeg ved knap, hvordan jeg skal udtrykke det. Dog kan jeg ikke tie. Herren er fortørnet over mennesker, som ophøjer sig selv til at herske over deres medmennesker og til at gennemføre planer, som Helligånden har fordømt. Jeg er mere forbavset, end jeg kan udtrykke, over jeres manglende evne til at erkende, at Gud ikke har indsat disse mænd. Den nye tingenes orden burde vække jeres frygt, for den havde ikke himlens godkendelse.«

Det naturlige hjerte må ikke bringe sine egne besmittede, fordærvende principper ind i Guds værk. Der må ikke være nogen tilsløring af vor tros principper. Den tredje engels budskab skal forkyndes af Guds folk. Det skal svulme op til det høje råb. Herren har en fastsat tid, når han vil afslutte værket; men hvornår er den tid? Når den sandhed, som skal forkyndes for disse sidste dage, går ud som et vidnesbyrd for alle folkeslag, da skal enden komme. Hvis Satans magt kan komme ind i selve Guds tempel og ordne tingene, som det behager ham, vil forberedelsestiden blive forlænget.

»Her er hemmeligheden bag de bevægelser, der blev sat i værk for at modarbejde de mænd, som Gud sendte med et budskab om velsignelse til sit folk. Disse mænd blev hadet. Mændene og Guds budskab blev foragtet, lige så sandt som Kristus selv blev hadet og foragtet ved sit første komme. Mænd i ansvarsfulde stillinger har åbenbaret netop de egenskaber, som Satan har åbenbaret. De har søgt at herske over sind, at bringe deres fornuft og deres evner ind under menneskelig myndighed. Der har været en bestræbelse på at bringe Guds tjenere under kontrol af mennesker, som ikke har Guds kundskab og visdom eller en erfaring under Helligåndens ledelse. Der er blevet født principper, som aldrig burde have set dagens lys. Det uægte barn

burde være blevet kvalt, så snart det drog sit første åndedrag. Endelige mennesker har ført krig mod Gud og sandheden og Herrens udvalgte sendebud og har modarbejdet dem med ethvert middel, de vovede at tage i brug. Tænk venligst over, hvilken dyd der kom ud af visdommen og planerne hos dem, som har ringeagtet Guds budskaber og ligesom de skriftkloge og farisæerne har foragtet netop de mænd, som Gud har brugt til at frembære det lys og den sandhed, hans folk havde brug for.« The 1888 Materials, 1525.

Beseglingstiden, som begyndte den 11. september 2001, blev hindret, for Satans repræsentanter fik lov til at komme ind i selve „Guds tempel“. Det forhold, som bør ses her, er, at fra 1798 til 1844 blev det milleritiske tempel opført, og den 22. oktober 1844 kom pagtens sendebud pludseligt til sit tempel. Templet og hæren var blevet nedtrampet af pavedømmet i tolv hundrede og tres år, og da pavedømmet modtog sit dødssår, begyndte Kristus arbejdet med at opføre det milleritiske tempel, og templets symbol er tallet seksogfyrre, på flere vidners udsagn.

Den 11. august 1840 steg englen i Åbenbaringen 10 ned, og dommen over protestantismen begyndte. Denne historie gentages til punkt og prikke.

I Skrifterne er det »østvinden«, der sænker Tarsis' skibe og bringer den store by Tyrus til fald og får kongerne og købmændene til tre gange at råbe: »ve, ve« (ak, ak). Men i det sted hos Esajas, som vi nu betragter, er »østvindens« dag den dag, da Gud »holder sin stride vind tilbage«. I dette sted holdes »østvinden« tilbage for ikke at hindre den tredje engels gerning, en gerning, som fuldbyrdes i den sildige regns tid. I dette sted identificerer emnet om den »østvind«, som holdes tilbage, den sildige regn, den tredje engels gerning og udsamlingen af Guds andre børn i Babylon. I denne tidsperiode holder de fire engle de fire vinde tilbage under beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind.

Og derefter så jeg fire engle stå på jordens fire hjørner og holde jordens fire vinde tilbage, for at vinden ikke skulle blæse over jorden, ej heller over havet eller over noget træ. Og jeg så en anden engel stige op fra øst med den levende Guds segl; og han råbte med høj røst til de fire engle, hvem det var givet at skade jorden og havet, og sagde: Skad ikke jorden, heller ikke havet eller træerne, før vi har beseglet vor Guds tjenere på deres pander. Åbenbaringen 7:1–3.

Tilbageholdelsen af „østvinden“, tilbageholdelsen af de „vrede nationer“ og tilbageholdelsen af de „fire vinde“ finder alle sted under den sildige regn, for det er i den sildige regns periode, at Guds segl sættes på Hans folk. De fire vinde, som holdes tilbage af de fire engle, er et symbol på islam.

„Englene holder de fire vinde tilbage, fremstillet som en rasende hest, der søger at bryde løs og storme hen over hele jordens overflade, med ødelæggelse og død i sit spor.“

„Skal vi sove lige på selve randen af den evige verden? Skal vi være sløve og kolde og døde? Å, måtte vi i vore menigheder have Guds Ånd og ånde indblæst i Hans folk, så de kunne stå på deres fødder og leve. Vi må indse, at vejen er smal, og porten trang. Men når vi går ind gennem den trange port, er dens vidde uden grænse.“ Manuscript Releases, bind 20, 217.

Vi vil se nærmere på disse realiteter i den næste artikel, for det er »i disse kongers dage«, repræsenteret ved det ottende rige i Bibelens profeti, som »er af de syv« riger, at Gud opretter et

evigtvarende rige.

Og i disse kongers dage skal himlens Gud oprette et rige, som aldrig i evighed skal ødelægges; og riget skal ikke overlades til noget andet folk, men det skal knuse og tilintetgøre alle disse riger, og selv skal det bestå til evig tid. Eftersom du så, at stenen blev revet løs fra bjerget uden hænders medvirken, og at den knuste jernet, kobberet, leret, sølvet og guldets, har den store Gud kundgjort kongen, hvad der sidenhen skal ske; og drømmen er vis, og tydningen deraf er sikker. Daniel 2:44, 45.